

Arrest

nr. 133 907 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. MUTOMBO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Shanga Nak in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U bent geboren op 31 december 1995. Op 9 september 2011 diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde toen Afghanistan te hebben verlaten omdat u werd gevisieerd door de taliban. U stelde dat uw broer door de taliban werd gedood omdat hij als vrachtwagenchauffeur goederen van de Amerikanen vervoerde. Daarnaast verklaarde u dat uw vader werd ontvoerd door de

taliban omdat hij als leerkracht Engels werkte. U zou getuige zijn geweest van de ontvoering van uw vader en u zou de talibanleden die hierachter zaten, hebben gezien. U vertelde in het dorp dat u de politie had ingelicht over de ontvoering van uw vader, wat ter ore kwam van de taliban. U stelde Afghanistan te hebben verlaten uit angst voor een wraakactie van de taliban daar u hen had verraden bij de autoriteiten. Op 28 februari 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vluchtmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) bevestigd op 5 juli 2013. Op 10 januari 2014 vroeg u een tweede maal asiel in België. U haalde dezelfde vluchtmotieven aan als in uw eerste aanvraag en voegde daaraan toe dat uw vader twee of drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan werd gedood door de taliban. U hebt dat nieuws pas in december 2013 vernomen nadat uw moeder foto's had opgestuurd van het dode en verminkte lichaam van uw vader. Uw moeder heeft u meer dan twee jaar niets verteld over de dood van uw vader omdat u al voldoende zorgen aan uw hoofd had. Voorts verklaarde u dat u ongeveer twee maanden geleden via uw moeder heeft vernomen dat ook uw oom werd gedood door de taliban omdat hij u had geholpen het land te verlaten. Daarnaast vreest u bij een terugkeer gerekruteerd te worden door de taliban en/of als een ongelovige te worden beschouwd omdat u al enkele jaren in Europa verblijft en er ondertussen een andere levensstijl op nahoudt dan de meeste Afghanen.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: foto's van uw moeder in Laghman als bewijs van haar verblijf aldaar; een brief van uw sociaal-assistente waarin staat te lezen dat verschillende documenten die uw moeder had opgestuurd vanuit Afghanistan werden kwijt gespeeld, met name documenten die bewijzen dat uw vader als leerkracht heeft gewerkt en foto's van het dode lichaam van uw vader en van uw broer (CGVS 05.03.2014, p.); en schoolattesten verkregen in België.

B. Motivering

U slaagde er niet in het Commissariaat-generaal er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 28 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. De geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Afghanistan werden ondermijnd. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 5 juli 2013. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe documenten en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw huidige aanvraag herhaalt u de motieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. U voegt hieraan toe dat u intussen via uw moeder heeft vernomen dat uw vader en uw oom werden gedood door de taliban (CGVS 05.03.2014, p.2-3). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door de RvV werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielaanvraag daar u verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen aflegde omtrent kernaspecten van uw asielaanvraag (Arrest RvV nr.106 388, d.d.05/07/2013). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende elementen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen.

Wat betreft de door u beweerde dood van uw vader, dient er bovendien nog gewezen te worden op een aantal ernstige bedenkingen. Zo roept het vragen op dat uw moeder de dood van uw vader twee jaar lang heeft verzwegen voor u omdat ze u geen stress wilde bezorgen maar u vervolgens foto's opstuurde van het verminkte en bijna onherkenbare lichaam van uw vader om zijn overlijden op die manier aan u te communiceren (CGVS 05.03.2014, p.2-3). U wijzend op deze bedenkelijke handelswijze, repliceerde u dat u uw moeder uitdrukkelijk had gevraagd om documenten en dat ze dan meteen ook de foto's van het verminkte lichaam van uw vader had opgestuurd (CGVS 05.03.2014, p.2), wat geen afdoende uitleg is voor het feit dat uw moeder u meer dan twee jaar niets had gezegd over het overlijden van uw vader om te vermijden dat u zich nog slechter zou voelen, om dan plots choquerende foto's op te sturen zonder u eerst op de hoogte te brengen van wat er met uw vader is gebeurd.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) liet optekenen dat uw vader ongeveer een week na uw vertrek uit Afghanistan werd gedood (Verklaring DVZ Meervoudige Aanvraag 20.01.2014, vraag 12). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u

echter dat uw vader ongeveer twee à drie maanden na uw vertrek werd gedood door de taliban (CGVS 05.03.2014, p.2-3). U wijzend op deze tegenstrijdigheid, repliceerde u dat u ook op de DVZ had aangegeven dat uw vader ongeveer twee maanden na uw vertrek werd gedood (CGVS 05.03.2014, p.3), wat echter niet overeenstemt met de verklaringen die u toen liet optekenen (Verklaring DVZ Meervoudige Aanvraag, vraag 12, 20.01.2014). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u beweerde dood van uw vader.

Voorts dient erop gewezen te worden dat uw moeder u – volgens uw verklaringen – nog vóór uw interview op de DVZ op 20 januari 2014, heeft verteld dat ook uw oom werd gedood door de taliban (CGVS 05.03.2014, p.3), maar dat u hierover helemaal niets heeft vermeld tijdens dat gehoor op de DVZ (Verklaring DVZ Meervoudige Aanvraag, 20.01.2014). Gevraagd waarom u niets heeft gezegd over de dood van (M.) op de DVZ, repliceerde u dat uw hersenen niet goed functioneren en dat u zich zelfs niet herinnert wat u de vorige dag heeft gegeten (CGVS 05.03.2014, p.3). Uit niets blijkt echter dat u de dag van uw interview op de DVZ niet in staat zou zijn geweest om de vragen die u werden gesteld, te beantwoorden (Verklaring DVZ Meervoudige Aanvraag, 20.01.2014). Het mag dan ook sterk verbazen dat u een dergelijk belangrijk element als de moord op uw oom door de taliban omwille van de hulp die hij u heeft geboden toen u het land verliet (CGVS 05.03.2014, p.3-4), niet heeft vermeld op de DVZ. Deze incoherentie tussen uw opeenvolgende verklaringen, zetten de geloofwaardigheid van de dood van uw oom dan ook verder op de helling. Hierbij dient er nog opgemerkt te worden dat u het Commissariaat-generaal niet kon verduidelijken wanneer uw oom juist werd gedood door de taliban (CGVS 05.03.2014, p.11). Gevraagd naar enige tijdsindicatie, moest u toegeven het niet te weten (CGVS 05.03.2014, p.11), wat vragen oproept. Gezien bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd de geloofwaardigheid van de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend met de taliban, alsnog aannemelijk te maken.

Verder vreest u bij een terugkeer naar Afghanistan gerekruteerd te worden door de taliban (CGVS 05.03.2014, p.8-10). U erop wijzend dat u eerder nooit heeft verklaard dat de taliban u wilden rekruteren, beaamde u dat maar voegde u hieraan toe dat een veertienjarige jongen van uw dorp, (I.) genaamd, werd gerekruteerd door de taliban en dat u hetzelfde lot vreest te ondergaan (CGVS 05.03.2014, p.9). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u in concreto dient aan te tonen dat u persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt. Een loutere verwijzing naar de mogelijkheid op gedwongen rekrutering volstaat niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Wat betreft uw bewering dat u in Afghanistan gepercipieerd zal worden als een ongelovige omdat u al enkele jaren in Europa verblijft en er westerse gewoonten op nahoudt zoals het dragen van een broek, het scheren van uw baard, meer zorg besteden aan uw uiterlijk en op tijd komen (CGVS 05.03.2014, p.9-10), dient erop gewezen te worden dat het eveneens gaat om een loutere veronderstelling van uwentwege, niet gefundeerd door enig objectief element (CGVS 05.03.2014, p.9-10). U kwam niet verder dan te stellen dat de mensen in Afghanistan in het algemeen denken dat Afghanen die lange tijd in het buitenland hebben gewoond, ongelovig zijn geworden (CGVS 05.03.2014, p.10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dat willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (CGVS 05.03.2014, p.11), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat op basis van de door u aangehaalde nieuwe elementen noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als

voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun

woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Hierbij dient er vooreerst op gewezen te worden dat de RvV eveneens van mening is dat u zich redelijkerwijs in Kabul kan vestigen (Arrest RvV nr.106 388, d.d.05/07/2013). Uit de verklaringen die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag, blijkt immers dat uw ouders een huis hadden in Kabul dat aan uw oom langs moederszijde werd verkocht om uw vertrek te bekostigen en dat uw moeder in de zomer telkens bij haar broer in Kabul woonde en het laatste jaar, zijnde 2011, heel het jaar in Kabul is gebleven (Verklaring DVZ 18.02.2012, vraag 13bis, 21 en 33). Voor het Commissariaat-generaal ontkende u deze zaken ooit te hebben gezegd en weet u deze tegenstrijdigheden aan een foutieve vertaling door de tolk (CGVS 15.02.2013, p. 9-10). De Raad stelde echter vast dat de bovenstaande incoherenties dermate flagrant zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien stelde u op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en bevestigde uw voogd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw verklaringen aan hem werden voorgelezen (CGVS 15.02.2013, p. 2 en 11-12). In het kader van uw tweede asielaanvraag houdt u vast aan uw verklaring dat uw ouders nooit een woning hebben gehad in Kabul en minimaliseert u het verblijf van uw oom en moeder in de hoofdstad (CGVS 05.03.2014, p.5-7). U stelde dat uw oom maar af en toe naar Kabul ging zonder zijn gezin en enkel als zijn financiële situatie het toeliet (CGVS 05.03.2014, p.5). Gevraagd wanneer uw oom in Kabul woonde, antwoordde u eerst het niet juist te weten, waarna u verduidelijkte dat hij om de zoveel tijd eens een paar dagen, weken of maanden naar de hoofdstad ging en dat hij de ene keer wel ging en dan het jaar nadien niet en dan later weer wel (CGVS 05.03.2014, p.5 en 7). Gevraagd wat uw oom dan deed in Kabul, kwam u niet verder dan te stellen dat hij op uitstap ging (CGVS 05.03.2014, p.5). Gevraagd om verduidelijking, antwoordde u dat uw oom naar Kabul ging als hij zich verveelde (CGVS 05.03.2014, p.5), wat een bedenkelijke uitleg is. Gevraagd of hij heeft gewerkt in Kabul, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 05.03.2014, p.5). Daarnaast kon u evenmin bij benadering vertellen hoelang uw moeder dan wel bij uw oom in Kabul is gebleven (CGVS 05.03.2014, p.6). Uw gebrekkige antwoorden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring als zouden uw oom en moeder na uw vertrek uit Afghanistan zijn teruggekeerd naar Laghman om aan de taliban te tonen dat u niet langer in het land was (CGVS 05.03.2014, p.6), aangezien hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban. Uw uitermate vage verklaringen aangaande het verblijf van uw oom in Kabul en bovenvermelde flagrante tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen aangaande het verblijf van uw moeder en oom in Kabul, wijzen erop dat u bepaalde informatie voor het Commissariaat-generaal tracht achter te houden, met name dat u wel degelijk kan steunen op een netwerk in Kabul. Zoals vermeld in de beslissing die werd genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag, moeten ook uw kennis van zowel het Pasjtoe als Dari, uw scholingsgraad, uw opleiding/(werk)ervaring als elektricien, en het financiële vermogen van uw familie (CGVS, 15.02.2013, p. 3, 10, 14 en 16-17), u bovendien in staat stellen om in Kabul werk te vinden en uw integratie aldaar te bewerkstelligen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u hebt neergelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag, zijn niet van dien aard de genomen beslissing te wijzigen. Wat betreft de foto's waarop uw moeder te zien is op verschillende plaatsen in Qarghayi (CGVS 05.03.2014, p.8), dient erop gewezen te worden dat deze geen bewijs zijn voor de permanente verblijfplaats van uw moeder. Wat betreft vervolgens de brief van uw sociaal-assistente waarin staat te lezen dat verschillende documenten die uw moeder had opgestuurd vanuit Afghanistan werden kwijt gespeeld, met name documenten die bewijzen dat uw vader als leerkracht heeft gewerkt en foto's van het dode lichaam van uw vader en van uw broer (CGVS 05.03.2014, p.2 en 4), dient erop gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal geen uitspraak kan doen over documenten en foto's die nooit werden voorgelegd. Wat betreft ten slotte de door u neergelegde attesten van de opleidingen die u hebt gevolgd in België (CGVS 05.03.2014, p.8), dient erop opgemerkt te worden dat uw integratie in België voor de beoordeling van een risico op vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade, niet relevant is. Indien u uw integratie wilt opwerpen als element voor het bekomen van een verblijfsvergunning, dient u de daartoe geëigende procedures voorzien in de vreemdelingenwet aan te wenden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, inzonderheid de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag.

De bestreden beslissing is volgens verzoeker niet correct en summier gemotiveerd. Het CGVS maakt gebruik van gedateerde *guidelines* van UNHCR van 6 augustus 2013. De veiligheidssituatie in Afghanistan is complex en gevoelig en enkel aan recente berichtgeving kan geloof worden gehecht. *“Zoals daar ook sinds kort bestaan de moslimextremisten van IS in Irak, sluit niets uit dat moslimextremisten van over de hele wereld plots veel drastischer te werk zullen gaan”.*

Verzoeker citeert een passage uit het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij stelt dat het niet zeker is dat het veilig is om terug te keren naar Afghanistan en betoogt dat minimum subsidiaire bescherming moet worden verleend.

Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met de aanbevelingen van UNHCR inzake een vestigingsalternatief in Kabul. Hij wijst erop dat door het jarenlange conflict de bevolking vaak alles is kwijt geraakt, dat mensen minder geneigd zijn om in te staan voor de opvang van teruggekeerde familieleden en kennissen en dat volgens UNHCR ongeveer 40% van de personen die terugkeren niet kan rekenen op opvang. Verzoeker wijst op zijn jonge leeftijd en stelt dat hij niet kan worden gezien als persoon die zich zonder hulp van buitenaf opnieuw in zijn land kan vestigen. Hij heeft geen noemenswaardige studies gedaan, heeft geen werkervaring die hem in Afghanistan van dienst zou kunnen zijn en is alleen het Pashtou machtig. *“De motivering die het Commissariaat-generaal hier aanwendt is een standaardmotivering, die op elke casus kan worden toegepast”.*

2.1.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift de volgende stukken: de dreigbrief van de taliban en de taskara die hij reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag neerlegde (map eerste aanvraag, stuk 17: documenten) en de foto's van zijn moeder die hij reeds neerlegde bij het CGVS (map tweede aanvraag, stuk 14: documenten).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing zijn in duidelijke bewoordingen in deze beslissing opgenomen en kunnen hierin op eenvoudige wijze worden gelezen. De bewering dat deze motieven een standaardmotivering zouden betreffen die op elke casus kan worden toegepast mist

daarbij feitelijke grondslag en vormt een loutere en kennelijke miskenning van de inhoud van de bestreden beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen en die ten grondslag liggen van de weigering van de vluchtelingenstatus. Hij laat deze motieven geheel ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

Zij volstaan om te besluiten dat (i) niet het minste geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn familie zouden hebben gekend met de taliban; (ii) verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat of onder welke omstandigheden hij zou dreigen te worden geconfronteerd met een gedwongen rekrutering door de taliban; (iii) verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden gepercipieerd als een ongelovige of daardoor vervolging zou riskeren.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.3. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt voorts op omstandige wijze gemotiveerd waarom Kabul, rekening houdend met de bereikbaarheid van deze stad, met de veiligheidssituatie aldaar en met verzoekers persoonlijke omstandigheden, in hoofde van verzoeker kan worden aanzien als een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist in dit kader vooreerst niet dat Kabul voor hem op een veilige manier toegankelijk is gelet op de aldaar gelegen internationale luchthaven.

Voorts wordt in de bestreden beslissing en op basis van de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 15: landeninformatie) met recht gemotiveerd dat de situatie in Kabul niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in om deze motivering te weerleggen. In zoverre hij in deze verwijst naar de situatie in Irak, kan niet worden ingezien hoe deze verwijzing *in casu* dienstig zou kunnen zijn. De blote, ongefundeerde en louter hypothetische bewering dat niet kan worden uitgesloten dat "*moslimextremisten van over de hele wereld plots veel drastischer te werk zullen gaan*" kan geenszins volstaan om aan te tonen dat de situatie in Kabul zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in voormeld artikel. Verzoeker beweert voor het overige weliswaar dat de informatie waarop de bestreden motivering inzake de veiligheidssituatie in Kabul is gebaseerd gedateerd zou zijn doch hij brengt geen informatie bij waaruit kan worden afgeleid dat de in de bestreden beslissing gedane analyse van de veiligheidssituatie niet meer actueel zou zijn en toont geheel niet aan dat de veiligheidssituatie in Kabul op heden van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de criteria in voormeld artikel. In zoverre hij in dit kader verwijst naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, kan vooreerst worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en, te meer nu hierin uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met het verhoogde risico dat buitenlanders lopen, geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien spreekt het geciteerde reisadvies de analyse van het CGVS niet tegen doch wordt deze analyse hierin bevestigd. Ook in het reisadvies wordt immers gesteld dat de situatie in Kabul aanzienlijk beter is dan in andere steden en op het platteland en dat de incidenten die er plaatsvinden voornamelijk zijn gericht tegen de Afghaanse

overheid, tegen de buitenlandse strijdkrachten en tegen buitenlandse en westerse elementen. Daarenboven wordt hierin gesteld dat een verblijf in Kabul zelfs voor buitenlanders, die nochtans een verhoogd risico lopen, denkbaar is.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Waar verzoeker in dit kader verwijst naar het feit dat 40% van de personen die terugkeerden volgens UNHCR niet kon rekenen op opvang, dient te worden opgemerkt dat hij met deze verwijzing *in concreto* geheel niet aantoont dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst verstoken zou blijven van hulp en dat hij hiermee bovendien volledig voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing, daar waar hierin wordt gemotiveerd:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Hierbij dient er vooreerst op gewezen te worden dat de RvV eveneens van mening is dat u zich redelijkerwijs in Kabul kan vestigen (Arrest RvV nr.106 388, d.d.05/07/2013). Uit de verklaringen die u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag, blijkt immers dat uw ouders een huis hadden in Kabul dat aan uw oom langs moederszijde werd verkocht om uw vertrek te bekostigen en dat uw moeder in de zomer telkens bij haar broer in Kabul woonde en het laatste jaar, zijnde 2011, heel het jaar in Kabul is gebleven (Verklaring DVZ 18.02.2012, vraag 13bis, 21 en 33). Voor het Commissariaat-generaal ontkende u deze zaken ooit te hebben gezegd en weet u deze tegenstrijdigheden aan een foutieve vertaling door de tolk (CGVS 15.02.2013, p. 9-10). De Raad stelde echter vast dat de bovenstaande incoherenties dermate flagrant zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien stelde u op het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en bevestigde uw voogd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw verklaringen aan hem werden voorgelezen (CGVS 15.02.2013, p. 2 en 11-12). In het kader van uw tweede asielaanvraag houdt u vast aan uw verklaring dat uw ouders nooit een woning hebben gehad in Kabul en minimaliseert u het verblijf van uw oom en moeder in de hoofdstad (CGVS 05.03.2014, p.5-7). U stelde dat uw oom maar af en toe naar Kabul ging zonder zijn gezin en enkel als zijn financiële situatie het toeliet (CGVS 05.03.2014, p.5). Gevraagd wanneer uw oom in Kabul woonde, antwoordde u eerst het niet juist te weten, waarna u verduidelijkte dat hij om de zoveel tijd eens een paar dagen, weken of maanden naar de hoofdstad ging en dat hij de ene keer wel ging en dan het jaar nadien niet en dan later weer wel (CGVS 05.03.2014, p.5 en 7). Gevraagd wat uw oom dan deed in Kabul, kwam u niet verder dan te stellen dat hij op uitstap ging (CGVS 05.03.2014, p.5). Gevraagd om verduidelijking, antwoordde u dat uw oom naar Kabul ging als hij zich verveelde (CGVS 05.03.2014, p.5), wat een bedenkelijke uitleg is. Gevraagd of hij heeft gewerkt in Kabul, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 05.03.2014, p.5). Daarnaast kon u evenmin bij benadering vertellen hoelang uw moeder dan wel bij uw oom in Kabul is gebleven (CGVS 05.03.2014, p.6). Uw gebrekkige antwoorden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring als zouden uw oom en moeder na uw vertrek uit Afghanistan zijn teruggekeerd naar Laghman om aan de taliban te tonen dat u niet langer in het land was (CGVS 05.03.2014, p.6), aangezien hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de taliban. Uw uitermate vage verklaringen aangaande het verblijf van uw oom in Kabul en bovenvermelde flagrante tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen aangaande het verblijf van uw moeder en oom in Kabul, wijzen erop dat u bepaalde informatie voor het Commissariaat-generaal tracht achter te houden, met name dat u wel degelijk kan steunen op een netwerk in Kabul.”

Nog daargelaten dat blijkens het voorgaande kan worden aangenomen dat verzoeker kan rekenen op familiale steun in Kabul, vormt het betoog dat hij gelet op zijn leeftijd, op zijn gebrek aan scholing en werkervaring en op het feit dat hij enkel Pashtoe spreekt niet zelfstandig in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien daarenboven een loutere en kennelijke miskennis van de inhoud van de bestreden beslissing, waarin met recht wordt vastgesteld:

“Zoals vermeld in de beslissing die werd genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag, moeten ook uw kennis van zowel het Pashtoe als Dari, uw scholingsgraad, uw opleiding/(werk)ervaring als elektricien, en het financiële vermogen van uw familie (CGVS, 15.02.2013, p. 3, 10, 14 en 16-17), u bovendien in staat stellen om in Kabul werk te vinden en uw integratie aldaar te bewerkstelligen.”

Gelet op het voorgaande, kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer

naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER